

РЕШЕНИЕ

№ 5026

гр. София, 30.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 13.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **3600** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 215, ал. 1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на М. Г. И. срещу Заповед № РА-29-03/08.02.2021 г., издадена от главния архитект на Столична община (СО), с която на основание чл. 178, ал. 6 във вр. с чл. 178, ал. 4 от ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 6 от ЗУТ е забранено ползването и достъпа до строеж: „Преустройство и промяна на предназначението на складово помещение № 3 чрез изградено ВиК отклонение и водомерен възел в помещение за домакински дейности /перално/“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1001.676 по КKKP, УПИ I-1, кв. 308а, м. Зони Г от ГГЦ, по плана на [населено място], район „Т.“, [улица], ползван в нарушение на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ. Със заповедта е наредено и да бъде прекъснато електрозахранването и водоснабдяването на горепосочения строеж.

В жалбата са изложени подробни съображения за незаконосъобразност и необоснованост на процесната заповед, както и за нейната нищожност. Посочва, че през 2013 г., по повод подадена от трето лице жалба до СО, е извършена проверка срещу същия обект, след която проверка не са установени закононарушения. Тогава е прието, че описаните СМР не представляват строеж. Фактическите констатации по тази проверка, за които е издаден КА № 94-И-101-П/27.09.2013 г. и Заповед № РЗ-30-19/07.02.2014 г. на Д „ОСК“, са същите, каквито са направените в оспорената в настоящето производство заповед. Посочената заповед е влязла в сила, поради което е

налице влязъл в сила акт с идентичен предмет. Излага съображения по същество на оспорването, като посочва, че обекта не представлява строеж, а попада в хипотезата на чл. 151 ЗУТ. СМР-тата са извършени преди въвеждане на строежа в експлоатация. Също така, не е налице отклонение в инсталацията, която захранва с вода мазе № 3. Описаните в заповедта СМР-та не съответстват на нито едно от изброените в ал. 2, на чл. 154 ЗУТ определения за съществено отклонение от одобрените инвестиционни проекти, т. е. те са несъществени и за тях не се изисква одобряване на инвестиционни проекти. Изложени са възражения за нарушение на чл. 10, ал.2 АПК. Моли съда да обяви процесната заповед за нищожна, алтернативно да я отмени като незаконосъобразна, неправилна и необоснована. Претендират се разноси.

Ответникът - Главен архитект на СО, се представлява от юрк. С., който оспорва жалбата. В писмено становище по жалбата, с което изпратена административната преписка излага съображения за неоснователност на жалбата, като посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия от кмета на Столична община по силата на §1, ал.3 от ДР на ЗУТ. Заповедта е издадена в предписаната от закона писмена форма и съдържа всички предвидени реквизити. Посочва, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счита че са спазени и изискванията на материалния закон. Жалбоподателката е подала възражение срещу издадения КА, които са разгледани и са оставени без уважение. Строежът не е търпим по смисъла на §16, ал.1 ПР на ЗУТ, както и на § 127, ал.1 ПЗР на ЗИД ЗУТ, тъй като е изграден след 2003 г., когато обекта е въведен в експлоатация. Моли се за потвърждаване на заповедта и отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 37-ми състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

През 2013 г. по жалби на съсед на жалбоподателката И. Н., в Дирекция „Общински строителен контрол“ е била образувана административна преписка, касаеща мазе № 3, което е предмет и на процесната заповед. В жалбите се съдържат твърдения, че за процесното мазе не е предвидено водопроводно отклонение с водомерен възел и канализационно отклонение от сградната ВиК. Във връзка с тези твърдения, служители на район „Т.“ са извършили съответните проверки, за които е съставен Констативен акт № 94-И-101-П/29.07.2013 г. с предложение за започване на административно производство по чл. 225а от ЗУТ. След събиране на доказателства и изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, директорът на Д „ОСК“ издава Заповед № РД-30-19/07.02.2014 г., с която отказва да издаде заповед за премахване на строеж: „Преустройство и смяна предназначението на мазе № 3 в мокро помещение“, находящ се в жилищната сграда в УПИ I-1, кв. 380а, м. „ГГЦ-Г-6-П-част“, район „Т.“ и прекратява образуваното с Констативен акт № 94-И-101-П/29.07.2013 г. административното производство. Административният орган е приел, че описаните СМР не представляват „строеж“ по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ и попадат в хипотезата на чл. 151 от ЗУТ.

Срещу Заповед № РД-30-19/07.02.2014 г. на директора на Д „ОСК“ е подадена жалба от И. Н. пред Административен съд София-град, във връзка с която е образувано адм. дело № 2550 по описа на АССГ за 2014. С Определение № 1962/22.04.2014 г. съдът е оставил жалбата без разглеждане и е прекратил делото, поради обстоятелството, че

жалбата е процесуално недопустима. Заповедта е влязла в законна сила.

Със Заповед № РД-29-04/07.02.2014 г., директорът на Д „ОСК“ е отказал да издаде заповед по чл. 178, ал.4 ЗУТ за забрана ползването на строеж „Смяна предназначението на мазе № 3 в мокро помещение“, находящ се в жилищната сграда в УПИ I-1, кв. 380а, м. „ГГЦ-Г-6-II-част“, район „Т.“ и прекратява образуваното с Констативен акт № 94-И-101-II/23.05.2013 г. административното производство.

Длъжностни лица от Дирекция „Общински строителен контрол“ – Столична община извършили проверка на място и по документи на строеж, именуван: „Преустройство и промяна на предназначението на складово помещение № 3 чрез изградено ВиК отклонение и водомерен възел в помещение за домакински дейности /перално/“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1001.676 по КККР, УПИ I-1, кв. 308а, м. Зони Г от ГГЦ, по плана на [населено място], район „Т.“, [улица]. От представените документи е установено, че жалбоподателката с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 132, том II, рег. № 5868, дело 302/2004 г., М. Г. И. е придобила собствеността върху недвижим имот, представляващ апартамент № 4, находящ се в [населено място], район „Т.“, [улица], на втори жилищен етаж, заедно с мазе № 3, находящо се на сутеренен етаж.

При извършената проверка на мазе № 3 е установено, че в същото е изградена нова ВиК мрежа, свързана със съществуващата ВиК инсталация на сградата, състояща се в следното: Канализационно отклонение с подов сифон и водопроводно отклонение с водомерен възел, към който са привързани пералня и тоалетна мивка. Помещението е захранено с електричество и е водоснабдено. Посочено е, че помещението се намира в сграда, за която има Разрешение за строеж № 232/13.05.2003 г. Отхвърлена е хипотезата строежът, предмет на извършената проверка да е търпим, поради това, че е изграден и завършен след 31.03.2001 г. Строежът не фигурира в одобрените инвестиционни проекти към горепосоченото Разрешение за строеж. Констатирано е, че с извършеното преустройство е променено предназначението на складово помещение № 3. От складово помещение с код 670 съгласно Класификатора за предназначението на сградите и самостоятелните обекти в тях от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри е променено предназначението в помещение за домакински дейности (перално) с код 690. Прието е, че строежът е четвърта категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ от ЗУТ.

За резултатите от проверката е съставен Констативен акт № 2/23.12.2020 г., с което е поставено началото на административното производство по реда на чл. 178, ал. 6 от ЗУТ за забрана ползването на строежа, като е установено, че е нарушена разпоредбата на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ.

Констативен акт № 2/23.12.2020 г. е съставен в отсъствието на извършителя, като е връчен лично на жалбоподателката на 13.01.2021 г., срещу подпис. Срещу съставения КА е постъпило възражение от И., с вх. № Към САГ18-ТК00-858-/37/21.01.2021 г. Във възражението е посочено, че по отношение на описаните в КА ВиК инсталации вече е била извършена проверка през 2013 г., която завършила с издаване на Заповед № РД-30-19/07.02.2014 г. на директора на Д „ОСК“, с която е прекратено производството на основание, че описаните СМР не представляват „строеж“ по смисъла на ЗУТ и попадат в хипотезата на чл. 151 от ЗУТ. Посочено е, че положените ВиК и ел. инсталации в мазе № 3 попадат в хипотезите на чл. 147, ал. 1, т. 2 от ЗУТ, а именно, че за монтаж на инсталации, съоръжения и уредби не се изисква одобряване на

инвестиционен проект. Съставения КА не отразявал обективната истина, тъй като ВиК и ел. инсталациите са извършени преди въвеждане на строежа в експлоатация, за което представя писмо от инвеститор от 17.05.2018 г. и декларация. Посочено е, че неправилно е констатирано, че е налице „Канализационно отклонение с подов сифон и водопроводно отклонение с водомерен възел“, като се твърди, че не е налице „отклонение“ в инсталацията, която захранва с вода мазе № 3, а това е „сградна водопроводна инсталация“ или „разклонение“.

С оспорената заповед, при възпроизвеждане на фактическата обстановка, описана в КА № 2/23.12.2020 г. на основание чл. 178, ал. 6 във вр. с. чл. 178, ал. 4 от ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 6 от ЗУТ е забранено ползването и достъпа до строеж: „Преустройство и промяна на предназначението на складово помещение № 3 чрез изградено ВиК отклонение и водомерен възел в помещение за домакински дейности /перално/“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1001.676 по КККР, УПИ I-1, кв. 308а, м. Зони Г от ГГЦ, по плана на [населено място], район „Т.“, [улица], ползван в нарушение на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ. Със заповедта е наредено и да бъде прекъснато електрозахранването и водоснабдяването на горепосочения строеж.

За изясняване на обстоятелствата по делото е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните и приета от съда като обективно и компетентно изготвена. От заключението се установява, че в двете заповеди № РД-30-19/07.02.2014 г. на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ и Заповед № РД-30-123/12.01.2021 г. на Главния архитект на Столична Община, описаните СМР-та в мазе №3 са идентични. Посочва, че в Приложение 4 към чл. 16, ал. 3 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за жилище/апартамент е определен код 500, докато мазетата (прилежаща част към жилище/апартамент) не е определен код – мазетата не представляват самостоятелен обект в сграда. Отделно се сочи, че съгласно §5 от ДР на ЗУТ, промяна на предназначението на обект или част от него е промяната от един начин на ползване в друг съгласно съответстващите им кодове, представляващи основни кадастрални данни и определени съгласно ЗКИР и нормативните актове за неговото прилагане, т.е. смяната на предназначението е възможна само когато се отнася за обекти, които имат код. В случаите на прилежащи помещения към апартаменти може да се промени предназначението само на главния обект, който е с код. Но ако една спалня на апартамент се промени на кухня, това според ВЛ не означава, че апартаментът е сменил предназначението си „за жилище“, той остава да е със същото предназначение. Т.е дори мазето да се ползва за други нужди, това не представлява смяна на предназначението. В настоящия случай ВЛ е установило, че мазето продължава да се ползва като мазе, тъй като има рафтове за съхранение на продукти, както и складиран багаж.

На следващо място вещото лице посочва, че не е установило следи от допълнително извършени СМР в процесния обект, т.е всички СМР са извършени по едно и също време с построяването на сградата. При направения оглед е установено, че в процесния обект са монтирани мивка, пералня и сушилня и свързването им към В и К и ел. инсталацията на сградата не водят до промяна на конструкцията на сградата и на ремонтирания обект, поради което не представляват „основен ремонт“. Не е извършено и „преустройство“ на обекта, тъй като не е променено предназначението му, не се отнемат общи помещения и площи или части от тях, не се изменят съществено общите части на сградата, не се свързват вътрешни инсталации с общи мрежи, преминаващи през или до делителната стена или през обслужващи помещения

по една вертикална ос, както и не се прекарва нова инсталация през общата част. Не е извършена и „реконструкция“, тъй като не се засягат конструктивни елементи, основни части, съоръжения или инсталации и изпълнението на нови такива, с които се увеличават носимоспособността, устойчивостта и трайността на строежите. ВЛ установява, че извършените СМР представляват „текущ ремонт“. Предназначението на процесното помещение съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация е мазе, прилежащо към апартамент № 4 и от огледа е установено, че продължава да се ползва като мазе.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта и в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Оспорената заповед е издадена от главния архитект на Столична община, на основание чл. 178, ал. 6, във връзка с чл. 178, ал. 4 от ЗУТ във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, според която норма – за строежите от четвърта, пета и шеста категория кметът на общината (района) или упълномощено от него длъжностно лице забранява ползването на строежи или на части от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението си съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация. Функции да забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и да разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други на основание чл. 178, ал. 6 от ЗУТ, са предоставени на главния архитект на СО със заповеди – Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., изменена и допълнена със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., с която съгласно т. 1.37 кмета на СО е предоставил правомощия на Главния архитект на Столична община да издава заповеди за забрана ползването на строежите и да разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други на основание чл. 178, ал. 6 от ЗУТ, поради което и издалият заповедта орган се счита за компетентен за издаването ѝ.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на заповедта, адресатът, строежът, по отношение на който е забранено ползването и достъпа, индивидуализиран е имотът, в който се намира мазето, предмет на заповедта. Изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Мотиви се съдържат, както в самата заповед, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка, в това число Констативен акт № 2/23.12.2020 г.

При издаването на заповедта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателката в производството по издаване на оспорената заповед. Производството пред административния орган е започнало с подаване на сигнал за извършено незаконно строителство. Проведена е процедурата по установяване на незаконните СМР, като комисия е посетила имота, в който се извършват СМР, а констатациите от проверката са описани в Констативен акт № 2/23.12.2020 г. Именно този констативен акт е станал и основание за издаване на

процесната заповед. По делото се установи по несъмнен начин, че препис от констативния акт е връчен на жалбоподателката, за което тя е положила подпис. Жалбоподателката е упражнила правото си на възражение срещу този акт, с който се прави извод за наличие на основание за започване на процедура по издаване на заповед за забрана ползването и достъпа на строежа.

Оспорената заповед обаче е издадена в противоречие с действащите материалноправни норми и целта на закона.

На първо място следва да се отбележи, че оспорваната заповед не страда от най – тежкия порок – нищожност, дължащ се на противоречие със Заповед № РД-30-19/07.02.2014 г. на директора на Д „ОСК“, с която е отказано да се издаде заповед за премахване на строеж: „Преустройство и смяна предназначението на мазе № 3 в мокро помещение“, находящ се в жилищната сграда в УПИ I-1, кв. 380а, м. „ГГЦ-Г-6-II-част“, район „Т.“ и се прекратява образуваното административното производство. Действително проверените през 2013 г. дейности са тези, които са обект на проверка и с процесната оспорвана заповед, но съответните административни органи са достигнали до различни изводи. В случая предходната Заповед № РД-30-19/07.02.2014 г. на директора на Д „ОСК“ не представлява административен акт, поради което не е налице противоречие с влязъл в сила такъв акт. Това е така, тъй като съгласно чл. 214, т. 3 ЗУТ само актовете, с които се разпорежда спиране, забрана на ползването и/или премахване на незаконни строежи са индивидуални административни актове по смисъла на този закон. Нормата на чл. 214 ЗУТ е специална по отношение на общата разпоредба на чл. 21 АПК, поради което отказите за издаване на актове за спиране, за забрана ползването и за премахване на незаконни строежи не са индивидуални административни актове и не подлежат на съдебен контрол за законосъобразност.

Безспорно по делото се установява, че жалбоподателят М. И. е собственик на недвижим имот, представляващ апартамент № 4, находящ се в [населено място], район „Т.“, [улица], заедно с мазе № 3, находящо се на сутеренен етаж в същата сграда. Установява се също, че в мазето са извършени СМР-тата посочени в заповедта, а именно изградена е ВиК инсталация (канализация и водопровод с водомерен възел), свързана към сградната ВиК инсталация, към които са включени пералня и мивка, както и изградена ел. инсталация с контакти. Безспорно е и, че за извършените СМР няма отделно одобрени строителни книжа и издадено разрешение за строеж.

Спорният по делото въпрос е дали обектът фактически се ползва по предназначение и дали е в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация.

С разпоредбата на чл. 178, ал. 1 ЗУТ е въведена забрана да се ползват строежи или части от тях, преди да са въведени в експлоатация от компетентния орган по чл. 177. Не е разрешено и ползването на строежи или на части от тях не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация - чл. 178, ал. 4 ЗУТ. В ал. 6 на чл. 178 от ЗУТ е регламентирано, че при нарушения на ал. 1 и 4 на строежи от четвърта и пета категория кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на съставен констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други.

Легалното определение за строеж е дадено в § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, съгласно която норма това са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки,

пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

В настоящия случай административния орган е приел, че е налице строеж: „Преустройство и промяна на предназначението на складово помещение № 3 чрез изградено ВиК отклонение и водомерен възел в помещение за домакински дейности /перално/“. Посочено е, че помещението се намира в сграда, за която има Разрешение за строеж № 232/13.05.2003 г. Отхвърлена е хипотезата строежът, предмет на извършената проверка да е търпим, поради това, че е изграден и завършен след 31.03.2001 г. Строежът не фигурира в одобрените инвестиционни проекти към горепосоченото разрешение за строеж. Констатирано е, че с извършеното преустройство е променено предназначението на складово помещение № 3. От складово помещение с код 670 съгласно Класификатора за предназначението на сградите и самостоятелните обекти в тях от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържането на кадастралната карта и кадастралните регистри е променено предназначението в помещение за домакински дейности (перално) с код 690. Прието е, че строежът е четвърта категория съгласно чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ от ЗУТ.

Настоящият съдебен състав приема за неправилни направените от ответника изводи за наличие строеж в мазето. За да достигне до посочените изводи, съдът кредитира направените в СТЕ констатации. Вещото лице е категорично, че СМР в мазето са извършени по едно и също време с построяването на сградата, като допълнително извършени не са установени. Монтираните мивка, пералня и сушилня свързани към В и К и ел. инсталацията на сградата представляват текущ ремонт, при което не се засяга конструкцията на сградата и на ремонтирания обект. Предназначението на процесното помещение съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация е „Мазе“, прилежащо към апартамент № 4 и от огледа е установено, че продължава да се ползва като мазе. Не се констатира извършено преустройство, което да има техническите характеристики на „строеж“ по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ.

От представения нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 132, том II, рег. № 5868, дело 302/2004 г., е видно, че жалбоподателката М. Г. И. е придобила собствеността върху недвижим имот, представляващ апартамент № 4, находящ се в [населено място], район „Г.“, [улица], на втори жилищен етаж, заедно с мазе № 3, находящо се на сутеренен етаж. Според Класификатора за предназначението на сградите, на съоръженията на техническата инфраструктура със самостоятелни обекти и на самостоятелни обекти в тях, Приложение № 4 към чл. 16, ал. 3 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016 г. за съдържанието, създаването и поддържаните на кадастралната карта и кадастралните регистри, за жилището на жалбоподателката – апартамент е определен код 500, докато за мазетата не е определен код, т. е. те не представляват самостоятелен обект в сграда и като такива не е възможно да им бъде сменено предназначението съгласно § 5, т. 41 от ДР на ЗУТ.

Наред с това следва да се има предвид, че изградените ВиК отклонение и водомерен възел в помещението не водят до промяна начина на ползването му, т. е. ползва се

като мазе, независимо от извършваните допустими домакински дейности, свързани с пране на дрехи.

Предвид гореизложеното се установява, че не са налице материалноправните предпоставки за издаване на заповед с правно основание чл. 178, ал. 6 от ЗУТ, тъй като не е установено нарушение на забраната по чл. 178, ал. 4 от ЗУТ строежите да се ползват не по предназначението им . В случая процесният обект, представляващ прилежаща част към жилище – апартамент се ползва по предназначение – за мазе.

По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора, основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноси, съгласно представен списък, както следва: 500 лева депозит за вещо лице и 1 080 лева за заплатено адвокатско възнаграждение или общо в размер на 1 580 лева. Разноските са своевременно поискани и надлежно доказани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 37-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РА-29-03/08.02.2021 г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 178, ал. 6 във вр. с. чл. 178, ал. 4 от ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 6 от ЗУТ е забранено ползването и достъпа до строеж: „Преустройство и промяна на предназначението на складово помещение № 3 чрез изградено В и К отклонение и водомерен възел в помещение за домакински дейности /перално/“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1001.676 по КККР, УПИ I-1, кв. 308а, м. Зони Г от ГГЦ, по плана на [населено място], район „Т.“, [улица], ползван в нарушение на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ.

ОСЪЖДА Столична община ДА ЗАПЛАТИ на М. Г. И., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата от 1 580 лева, представляваща направени по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Препис от настоящото решение следва да се изпрати на страните на основание чл. 138 от АПК.

Съдия: